

Sygnatura akt I C 1/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2021 roku

Sąd Rejonowy w Sopocie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Olszewska-Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2021 roku w Sopocie,

na posiedzeniu niejawnym

sprawy

z powództwa **D. B.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej z siedzibą w S.**

o zapłatę

I. zasądza na rzecz powoda D. B. od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S.:

a) kwotę 20.330,40 zł (dwadzieścia tysięcy trzysta trzydzieści złotych czterdzieści groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty

b) kwotę 500 (pięćset) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala

III. uznając, iż powód D. B. wygrał sprawę w 79,5% (siedemdziesięciu dziewięciu i pięciu dziesiątych procentach) rozdziela stosunkowo pomiędzy stronami koszty procesu, przy czym rozliczenie kosztów procesu, w tym należnych Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w Sopocie kosztów sądowych, pozostawia referendarzowi sądowemu.

sygnatura akt I C 1/21

UZASADNIENIE

Powód D. B. wniósł pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. o zapłatę od pozwanego na jego rzecz kwoty 26.189,34 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 25.689,34 zł od dnia 24 sierpnia 2020 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 500,00 zł od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty;

oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu zgodnie ze spisem kosztów, który zostanie złożony przez powoda przed zakończeniem postępowania, a w przypadku nie złożenia takiego spisu, wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w wyniku kolizji drogowej do której doszło w dniu 01 lipca 2020 r. uszkodzeniu uległ należący do powoda samochód marki V. o nr rej. (...). Sprawca kolizji w chwili zdarzenia ubezpieczony był w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodowi kwotę 24.398,55 zł

Rzeczywista wysokość poniesionej szkody powoda wynika z kosztorysu naprawy, wykonanego na jego zlecenie. Zgodnie z tym kosztorysem koszt naprawy samochodu marki V. o nr rej. (...) przedstawia się kwotą 50.087,69 zł. Mając powyższe na uwadze wypłata odszkodowania przez pozwanego została zaniżona w związku z tym strona powodowa dochodzi wypłaty pozostałej części odszkodowania w wysokości 25.689,34 zł. Powód poniósł koszt prywatnej ekspertyzy w kwocie 500 zł. Powód wskazał, zatem że dochodzi także od pozwanego zwrotu kosztów wykonania prywatnej kalkulacji naprawy w kwocie 500 zł. Ich poniesienie było konieczne i uzasadnione – powód nie miał innej możliwości ustalenia rozmiarów poniesionej szkody.

Odnośnie odsetek powód wskazał, iż od kwoty 25.689,34 zł dochodzi odsetek od dnia 24 sierpnia 2020 r. tj. od daty upływu 30-dniowego terminu od dnia zawiadomienia pozwanego o wypadku, w którym to terminie pozwany był zobowiązany do wypłaty odszkodowania a od kwoty 500,00 zł, powód dochodzi odsetek od dnia 17 listopada 2020 r. tj. od dnia wniesienia powództwa. (pozew k. 4-12)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 08 grudnia 2020 r. referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Sopocie uwzględnił żądanie pozwu w całości. (nakaz zapłaty k. 36)

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu wg norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż kwestionuje roszczenie powoda co do wysokości. Pozwany w pierwszej kolejności zakwestionował stawkę zastosowaną przez powoda na poziomie 130 zł netto za 1 roboczogodzinę. W ocenie pozwanego powód nie sprostął w tym zakresie obowiązkowi, jaki nakłada na niego art. 6 k.c. a contrario. W toku postępowania likwidacyjnego prowadzonego pod numerem (...) pozwany ustalił, że należne poszkodowanemu odszkodowanie pokrywające koszty rzeczywiście możliwej do przeprowadzenia naprawy wynosi 24.398,35 zł brutto i wypłacił odszkodowanie. Pozwany podkreślił ponadto, iż powód nie przedłożył faktury za naprawę a jedynie kalkulację naprawy – tym samym nie udokumentował dokonania naprawy. Ponadto pozwany zaznaczył, iż powód nie przedłożył jakiegokolwiek dokumentacji świadczącej o zamontowaniu w pojeździe wyłącznie części O - nie sprostął obowiązkowi jaki nakłada na niego art. 6 k.c. a contrario, natomiast prawie wszystkie części zastosowane w kalkulacji przez pozwanego – to części O. Pozwany dodał, iż powód nie przedłożył pierwszej strony otrzymanej kalkulacji gdzie pozwany zapewnił dokonania naprawy z 8 % rabatem we współpracujących z nim warsztatach samochodowych, 25 % rabatem części zamiennych oraz zagwarantował możliwość naprawy pojazdu powoda w sieci serwisów współpracujących z pozwanym. W kalkulacji pozwany poinformował również powoda dodatkowo, że cena roboczogodziny w wysokości 54,50 zł netto odzwierciedla rzeczywiste ceny po jakich również dokonywana jest naprawa – co wynika z oświadczenia (...) sp. zo.o. Mając powyższe na uwadze bezpodstawnym pozostaje również żądanie powoda zwrotu kosztów sporządzenia opinii prywatnej albowiem w toku likwidacji szkody pozwany przedstawił powodowi kalkulację rzeczywistych kosztów naprawy pozwalających na przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody i złożył poszkodowanemu konkretną propozycję naprawy pojazdu za taką kwotę. Nie było zatem konieczności sporządzenia dodatkowego kosztorysu. (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 40-45v)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód D. B. jest właścicielem samochodu marki V. o nr rej. (...), który uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji samochodowej w dniu 01 lipca 2020 r., a którego sprawca ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S..

Szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 24 lipca 2020 r.

W wyniku postępowania likwidacyjnego pozwany decyzją z dnia 23 września 2020 r. przyznał na podstawie wykonanej przez siebie kalkulacji naprawy na rzecz powoda kwotę 24.398,35 zł.

W kalkulacji naprawy zawarto informację, iż ceny części ujęte w kosztorysie uwzględniają 25 % upust. Kalkulacja uwzględnia również 8 % rabat na całość naprawy, udzielany przy naprawie, udzielany przy naprawach tego typu przez wszystkie warsztaty w sieci partnerskiej pozwanego. Zarazem pozwany wskazał, iż w przypadku nieskorzystania z powyższej możliwości naprawy pojazdu w warsztatach sieci z którą współpracuje pozwany nieuzgodnione z pozwanym koszty wymienione w fakturze za naprawę pojazdu, zostaną pomniejszone o wskazany powyżej 8 % rabat.

okoliczności niesporne, ponadto dowód: decyzja z dnia 23 września 2020 r. k. 15-15v, akta szkody – płyta CD k. 66, kalkulacja powoda k. 18-24, 59-66 akta szkody – płyta CD k. 66, protokół szkody w pojeździe k. 57-58 akta szkody – płyta CD k. 66,

Powód zlecił wykonanie alternatywnego kosztorysu naprawy w (...) Biurze Rzecznawstwa Motoryzacyjnego w G., gdyż jego zdaniem wysokość przyznanego odszkodowania była zaniżona. Zgodnie z kosztorysem wykonanym na zlecenie powoda przewidywalne koszty naprawy wynosiły 50.087,69 zł.

Powód w dniu 24 września 2020 r. wniósł odwołanie od decyzji, wzywając pozwanego do zapłaty kwoty 25.689,34 zł. Pozwany jednak decyzją z dnia 15 października 2020 r. odmówił dopłaty odszkodowania.

Powód poniósł koszt prywatnej ekspertyzy w kwocie 500 zł.

dowód: decyzja pozwanego z dnia 15 października 2020 r. k. 16- 17, akta szkody – płyta CD k. 66 odwołanie od decyzji z dnia 24 września 2020 r. k. 25-27, akta szkody – płyta CD k. 66 kalkulacja naprawy sporządzona na zlecenie powoda k. 28-32, faktura VAT k. 33 akta szkody – płyta CD k. 66

Koszt naprawy uszkodzeń pojazdu marki V. o nr rej. (...) mających wyłącznie związek z zdarzeniem z dnia 01 lipca 2020 r., umożliwiającą przywrócić go do stanu sprzed wypadku wynosi 44.728,75 zł brutto.

Kosztorys wskazany przez pozwaną z zastosowaniem stawki 54,50 zł netto, nieoryginalnych części zamiennych a także niepełnej technologii naprawy nie umożliwi przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia.

dowód: opinia biegłego sądowego wraz z kalkulacją naprawy k. 104-1123, ustna opinia uzupełniająca biegłego – k. 158-158v, płyta CD k. 159

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się na dowodach w postaci wyżej wymienionych dokumentów, w tym na: kalkulacji kosztów naprawy sporządzonych przez strony, decyzji pozwanego w postępowaniu likwidacyjnym i korespondencji przedprocesowej między stronami, mając na względzie, że samo zaistnienie szkody i wypłata kwoty 24.398,35 zł przez pozwanego na rzecz powoda były bezsporne.

Prawdziwość i autentyczność w/w dokumentów nie była przedmiotem zarzutu żadnej ze stron. Sąd zaliczył w poczet materiału dowodowego także prywatną ekspertyzę sporządzoną na zlecenie powoda. Była to ekspertyza prywatna, która nie mogła być uznana za opinię biegłego w rozumieniu art. 278 k.p.c. Opinia rzeczoznawcy miała charakter prywatny, winna być zatem traktowana tylko jako przedstawienie przez powoda jego stanowiska w przedmiotowej sprawie, z uwzględnieniem wiadomości specjalnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2002 r., sygn. akt I CKN 92/00, LexPolonica nr 383195). Natomiast stanowi ona dowód tego, iż taka ekspertyza prywatna została sporządzona na zlecenie powoda przed wytoczeniem powództwa oraz że przyczyniła się ona do sprecyzowania żądania odszkodowawczego przez powoda.

Sąd uznał za wiarygodną opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej oraz wyceny pojazdów mechanicznych F. G. (1). Opinia została sporządzona przez osobę dysponującą wiedzą specjalną, była spójna i zgodna

z tezą dowodową. Brak było wobec tego podstaw do kwestionowania jej wiarygodności. Biegły dokonał szczegółowej analizy przedłożonych mu akt oraz zawartych w nich dowodów. Biegły szczegółowo przedstawił tok swojej analizy oraz podstawy wyciągniętych wniosków. Wnioski opinii zostały sformułowane w sposób jasny i jednoznaczny. Na podstawie opinii biegłego Sąd ustalił zakres szkody oraz kosztów naprawy samochodu powoda według stawek obowiązujących w miejscu jego zamieszkania tj. T..

Sąd zważył, iż w przeważającym zakresie stan faktyczny między stronami był niesporny, a mianowicie co do zajścia kolizji drogowej z dnia 01 lipca 2020 r., ubezpieczenia sprawcy kolizji od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń, niesporna była także odpowiedzialność pozwanego zakładu ubezpieczeń za zdarzenie z dnia 01 lipca 2020 r.

Spór stron dotyczył wysokości należnego powodowi odszkodowania.

Z uwagi na spór stron co do określenia wartości szkody (kosztów naprawy pojazdu), Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z techniki samochodowej i wyceny pojazdów.

Wskazać należy, iż zgodnie z przepisem art. 822 § 1 k.c. w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Zgodnie z art. 824 k.c. oraz art. 13 § 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2021.854 t.j.) – w obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie. Pozwany jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu ponosi zatem co do zasady odpowiedzialność w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Świadczenie z ubezpieczenia majątkowego, jakim jest ubezpieczenie będące podstawą powództwa złożonego w niniejszej sprawie, ma charakter odszkodowawczy, a pojęcie szkody należy rozumieć tak samo jak w innych przypadkach odpowiedzialności odszkodowawczej. Odszkodowanie służy naprawieniu szkody i w celu jego ustalenia należy stosować, w braku innych przepisów szczególnych oraz braku szczególnych postanowień umownych, ogólne zasady prawa zobowiązań dotyczące odszkodowania (tj. przede wszystkim art. 361 – 363 k.c.). Zgodnie z art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono. Wysokość odszkodowania powinna ściśle odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody, odszkodowanie zatem nie może być wyższe lub niższe od szkody poniesionej przez poszkodowanego. Wysokość należnego poszkodowanemu odszkodowania winna odpowiadać kosztom przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, sprzed zdarzenia stanowiącego przyczynę powstałej w majątku poszkodowanego szkody. Naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania (por. wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r., sygn. akt V CKN 1273/00, LEX nr 55515). W przypadku gdy samochód uszkodzony w wyniku kolizji drogowej nie został poddany naprawie, wysokość odszkodowania ustala się na podstawie przewidywanych kosztów naprawy i według cen z daty ich ustalania (por. wyrok SN z dnia 16 stycznia 2002 r., sygn. akt IV CKN 635/00, LEX nr 78370). W każdym jednak wypadku osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, już poniesione lub których poniesienie byłoby niezbędne, w sytuacji, gdy naprawa pojazdu nie została dokonana, w celu przywrócenia stanu poprzedniego samochodu, do których to wydatków zaliczyć należy także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (por. wyrok SN z dnia 20 października 1972 r., sygn. akt II CR 425/72, OSNC z 1973 r., nr 6, poz. 111).

Nie zasługuje zatem na uwzględnienie argumentacja pozwanego, że powód nie przedstawił faktury na okoliczność dokonania naprawy samochodu. W niniejszej sprawie wysokość szkody, którą poniósł powód, wyraża się w kwocie należności za naprawę uszkodzonego pojazdu, jaką powód musiałby uiścić, gdyby na taką kompleksową naprawę się zdecydował. Koszt naprawy pojazdu został natomiast przez Sąd ustalony na podstawie opinii biegłego sądowego F. G. (2) na kwotę 44.728,75 zł. W swojej opinii biegły wskazał, iż do naprawy pojazdu powoda powód winien użyć

części zamiennych pochodzących z sieci producenta pojazdu, nowych i oryginalnych, gdyż dają one gwarancję pełnej restytucji rozumianej jako przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia w możliwie najwyższym stopniu i pełnej skuteczności naprawy, w tym zachowaniu wszelkich wymogów bezpieczeństwa użytkowania oraz estetyki samochodu przewidzianą przez jego wytwórcę. Ponadto biegły określił również wysokość stawek za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych oraz prac lakierniczych na poziomie 130,00 zł/rbg, jako stawek, które obowiązujących w miejscu zdarzenia, w wyniku którego powstała szkoda w samochodzie powoda. Strona powodowa nie zakwestionowała opinii biegłego. Zarzuty do opinii zgłosiła strona pozwana. Odnośnie zarzutu, iż w kosztorysie naprawy biegły niezasadnie uwzględnił wymianę wspornika zderzaka, biegły w czasie opinii uzupełniającej wyjaśnił, iż uwzględnienie tego elementu stanowi błąd biegłego. Co zmieniło opinię w sposób następujący – obniżyło koszt naprawy na kwotę 44.728,75 gr. (w opinii podstawowej biegły wskazał, iż koszt naprawy pojazdu powoda wyniósł 46.940,29 zł). Natomiast co do zarzutu, iż biegły niezasadnie uwzględnił wymianę kleju szyby bocznej prawej, biegły wyjaśnił, iż system opiera się na danych producentach pojazdów, są to elementy które przy lakierowaniu są wymontowane ponieważ w przedmiotowym pojeździe jest szyba która nie wymaga tego wycięcia, ale są listwy chromowane na błotnikach tylnych. Zatem koszt wymiany kleju jest kosztem uzasadnionym i koniecznym.

Zarazem w ocenie Sądu bezpodstawny okazał się zarzut naruszenia zasady minimalizacji szkody poprzez niedokonanie naprawy przez powoda u jednego z podmiotów współpracujących z pozwanym. Poszkodowany nie ma bowiem obowiązku wykazywania się ponadprzeciętną aktywnością w poszukiwaniu najtańszego warsztatu. Obowiązek minimalizacji szkody nie może bowiem być rozumiany jako obowiązek poszukiwania podmiotu, który oferuje części zamienne i materiał lakierniczy niezbędne do naprawy uszkodzonego pojazdu, jak najtaniej z pominięciem przesłanki jakości. Poszkodowany przy wyborze konkretnego warsztatu może kierować się nie tylko przesłankami o charakterze finansowym, ale również innymi takimi jak ich fachowością, rzetelnością technicznej obsługi i poziomem prac naprawczych oraz określonymi niekiedy profitami połączonymi ze stałą obsługą serwisową - por. uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003 r., w sprawie o sygn. akt III CZP 32/03, opubl. OSNC 2004, Nr 4, poz. 51. Dodatkowo biegły w swojej opinii zaznaczył, iż kosztorys wskazany przez pozwaną z zastosowaniem stawki 54,50 zł netto, nieoryginalnych części zamiennych a także niepełnej technologii naprawy nie umożliwi przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia.

Z powyższych względów na rzecz powoda należało zasądzić kwotę odpowiadającą różnicy między kosztem naprawy samochodu ustalonym przez biegłego a kwotą wypłaconą powodowi przez pozwanego tytułem odszkodowania, tj 20.330,40 zł (44.728,75 zł – 24.398,35 zł).

Powód domagał się również zwrotu kosztów wyceny technicznej – prywatnej ekspertyzy wykonanej na zlecenie powoda przed wytoczeniem powództwa w celu oszacowania wartości szkody. W ocenie Sądu roszczenie to zasługiwało na uwzględnienie. Sąd zważył, iż w orzecznictwie przyjmuje się, że wysokość należnego powodowi odszkodowania winna również obejmować koszty sporządzenia kalkulacji kosztów naprawy (kosztów ekspertyzy wartości pojazdu sprzed szkody i pojazdu uszkodzonego) wykonanej na zlecenie poszkodowanego (por. uchwała SN z dnia 18 maja 2004 r., sygn. akt III CZP 24/04, OSNC z 2005 r., nr 7-8, poz. 117). Każdy ma bowiem prawo dbać o swoje interesy i zabezpieczać je w sposób najbardziej według siebie właściwy. W szczególności poszkodowany ma prawo dokonać oceny rozmiaru szkody oraz tego, jakie koszty są w przybliżeniu konieczne do jej likwidacji, zwłaszcza w sytuacji, gdy odszkodowanie już przyznane mu przez ubezpieczyciela w sposób znaczny odbiega od wysokości przewidywanych przez niego kosztów związanych z usunięciem szkody. Ocena rozmiaru szkody, w zależności od woli poszkodowanego, może być przeprowadzona wyłącznie we własnym zakresie, ale może też, w przypadkach, w których niezbędna jest wiedza specjalistyczna, a strona takowej nie posiada, zasięgnąć porady profesjonalnego podmiotu. Okoliczność, iż zasięgnięcie opinii jest odpłatne, nie może w takiej sytuacji przemawiać za niedopuszczalnością zaliczenia kosztów jej sporządzenia do wysokości należnego powodowi odszkodowania, skoro uzyskana przez niego opinia rozstrzygała o zasadności kierowanego przez niego roszczenia.

Odpowiedzialność ubezpieczyciela obejmuje zarówno bezpośrednie skutki zdarzenia w ramach normalnego związku przyczynowego, jak i również pośrednie działania, skutkujące powstaniem uszczerbku majątkowego po stronie powoda, a który ma związek ze zdarzeniem powodującym szkodę. Jak podaje się w orzecznictwie, „ograniczenie przepisem art. 361 § 1 k.c. odpowiedzialności zobowiązanego do odszkodowania jedynie do normalnych następstw

działania, z którego szkoda wynika nie oznacza, by cytowany wyżej przepis ograniczał odpowiedzialność zobowiązanego wyłącznie do bezpośrednich następstw działania tego zobowiązania” (por. wyrok SN z dnia 30 października 1972 r., sygn. akt III CRN 162/72, LEX nr 7175).

Sąd zważył, iż w niniejszej sprawie powód poniósł wydatki na poczet prywatnej ekspertyzy w celu dochodzenia odszkodowania od ubezpieczyciela z tytułu OC. Było to niezbędne w celu oszacowania roszczenia powoda w treści pozwu. Błąd oszacowania roszczenia może dla powoda pociągać negatywne konsekwencje finansowe, np. w postaci obciążenia kosztami procesu. Dlatego zasięgnięcie prywatnej ekspertyzy przez powoda przed wytoczeniem powództwa było celowe i uzasadnione dla dochodzenia jego praw. Zlecenie wykonania wskazanej opinii było skutkiem tylko i wyłącznie faktu zaistnienia wypadku drogowego. Powód, dążąc do zabezpieczenia swoich interesów, z pewnością nie zmierzał do powiększenia szkody. Jego działania nie naruszały ani porządku prawnego, ani zasad współżycia społecznego. W niniejszym przypadku poniesienie kosztów sporządzonej na potrzeby dochodzenia roszczenia kalkulacji kosztów określenia wartości szkody częściowej stanowi normalne, zwykłe, typowe następstwo szkody. Wydatek ten jest zatem uzasadniony z punktu widzenia prawidłowej likwidacji szkody. Jego poniesienie zostało wykazane dokumentami w postaci opinii prywatnej i faktury. Dlatego Sąd uwzględnił żądanie powoda co do zwrotu kosztów sporządzenia tej oceny technicznej w kwocie 500 zł.

Odnośnie żądania przez powoda zasądzenia na jego rzecz odsetek należy wskazać, iż stosownie do treści art. 481 §§ 1 i 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

W przedmiotowej sprawie pozwany opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego w postaci zapłaty odszkodowania na rzecz powoda. Stosownie bowiem do treści art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o wypadku. Nadto, stosownie do treści ust. 2 tego przepisu, w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Z akt szkody nie wynikało kiedy powód zgłosił szkodę pozwanemu. Powód w pozwie wskazał na dzień 24 lipca 2021 r., pozwany tej daty nie kwestionował. Sama zaś szkoda miała miejsce dnia 01 lipca 2021 r. a zatem żądanie odsetek od dnia 24 sierpnia 2020 r. r. od kwoty 20.330,40 zł należało uznać za uzasadnione. Natomiast od kwoty 500 zł Sąd uznał, iż pozwany winien uiścić odsetki od dnia doręczenia nakazu zapłaty tj. od dnia 16 grudnia 2020 r. Powód roszczenie w tym zakresie zgłosił bowiem dopiero w pozwie, który został doręczony wraz z nakazem zapłaty w w/ dniu.

W punkcie II natomiast Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów przy uwzględnieniu, iż powód wygrał sprawę w 79,5 % bowiem Sąd zasądził kwotę 20.830,40 zł z dochodzonej pozwem kwoty 26.190,00 zł. Jednocześnie Sąd na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. pozostawił szczegółowe wyliczenie tych kosztów referendarzowi sądowemu.